

Zaključci sa XIII Međunarodnog simpozijuma iz osiguranja

1. U uslovima rastućeg intenziteta i frekvencije katastrofalnih rizika, sposobnost zemalja u razvoju da limitiraju fiskalnu izloženost posledicama njihove realizacije predstavlja prioritet za održivi razvoj. *Ex post* model, koji podrazumeva da samo država snosi ekonomske posledice katastrofalnih događaja nije održiv. Zbog toga je neophodno **razviti *ex ante* modele upravljanja katastrofalnim rizicima, koji uključuju finansiranje preventivnih i redukcionih mera, kao i saniranje nastalih šteta.**
2. Za zemlje u razvoju, uključujući Srbiju, kao jedno od efikasnih rešenja predložen je **model formiranja pula (re)osiguranja katastrofalnih rizika**, koji bi obuhvatio osiguravače, odnosno reosiguravače, akreditovane od strane države u zavisnosti od njihovog finansijskog kapaciteta, na koje bi država transferisala rizike od prirodnih katastrofa. Budući da je upravljanje katastrofalnim rizicima nacionalni interes, ulogu vodećeg osiguravača u pulu osiguranja trebalo bi da ima nacionalna osiguravajuća kompanija preko koje bi država štitila svoje interese i kontrolisala isplatu šteta.
3. U uslovima rastuće verovatnoće realizacije rizika prirodnih katastrofa, **uvodenje obaveznog osiguranja poljoprivrede** od navedenih rizika predstavlja jednu od ključnih pretpostavki njenog održivog razvoja.
4. Uslov za pouzdaniju ocenu verovatnoće nastanka katastrofalnih događaja, mapiranje rizika i njihovo efikasno predviđanje jeste formiranje adekvatnih baza statističkih podataka na nivou gradova, regiona i države u celini, **kao osnov za razvoj i implementaciju modela za kvantifikovanje katastrofalnih rizika.**
5. Neophodno je uspostaviti efikasni **sistem monitoringa stanja infrastrukture** koja se koristi za ublažavanje posledica katastrofalnih događaja (kanali, nasipi, putevi, itd.), pripremiti sistemski plan za njihov dalji razvoj i održavanje, razviti šeme kofinansiranja koje bi obuhvatile vladu, lokalne organe vlasti i međunarodne institucije.
6. Potrebno je pooštriti primenu nacionalnih strategija, zakonske i podzakonske regulative koja uređuje oblast upravljanja katastrofalnim rizicima, kao i jasno definisati nadležnosti i odgovornosti svih državnih nivoa vlasti.
7. Država bi trebalo da preuzme odgovornost za zaštitu prirodnih bogatstava i kulturnog nasleđa od katastrofalnih rizika. Osiguranje može imati značajnu ulogu u upravljanju katastrofalnim rizicima koji ugrožavaju prirodu i spomenike kulture.